

---

1 / 6

•Written by - 'ஜே.கே.' ஜெயசுந்தரன் -•

••Saturday•, 03 •January• 2015 19:11• - •Last Updated•

••Saturday•, 03 •January• 2015 20:09•

சரத் ஹாமுவின் மனவியை பாலியல் வல்லுறவும் சயெ துவிடவே பிரச சனை சிக் கலாகிவிடுகிறது. எப்படியே இன்ஸ்பெக்டர் சாட்சிகளை மடக்கி, ஜேவிபி மீ து பழியினைப்போட்டு தப்பி விடுகிறார்.

சில வருடங்களில் சரத் ஹாமு வீட்டு வலகைக்காரன் மஹமாக உண்மை வளிவருகிறது. சரத் ஹாமுவின் அரசியல் தொடர்புகளின் அழுத்தம் காரணமாக, கொலை வழக்கை விசாரிக்கவென சிஐடி வருகிறது. மக்கள் இன்ஸ்பெக்டர் மீ து ஆத்திரமடைகிறார்கள். பாதுகாப்புக் கருதி வழக்கு நீர்கொழும்பு நீதிமன்றக்கு இடம் வருகிறது. இங்குதான் நீர்கொழும்பில் வாழும் முருகப்பதி வழக்கு விசாரணையை நேரடியாக அறிந்து அதனை வீரகேசரிக்கு தொடராக எழுதுகின்ற பணியில் அமர்த்தப்படுகிறார். மிக நுணுக்கமாக, சுவாரசியமாக வழக்கு பற்றிய துணுக்குகளை ஒரு திரில்லர் கதைபோலத் தருகிறார். நீதிமன்றத்தின் நடமாடும் கதைகளையும், கதைகளிடமான பச்சைகள், ஜூரிகள் என்று வழக்கு பற்றிய சம்பவங்களும் விசாரணை நீதிமன்றமும் நம்கண்ணுக்கு முன்னே தெரிகிறது. இறுதியில் இன்ஸ்பெக்டர் உட்பட்ட அத்தனை கொலையாளிகளுக்கும் மரணதண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. வழக்கு உயர் நீதிமன்றத்துக்குப் போகிறது. இப்போது ஆட்சி மாறிவிடுகிறது. அழுத்தங்களும் குறைந்துவிடுகிறது. உயர் நீதிமன்றத்தில் தகுந்த சாட்சியங்கள் இல்லாது என்று சொல்லி மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்ட அத்தனைபேரும் வழமை போன்று விடுதலையாகிறார்கள். அந்த இன்ஸ்பெக்டருக்கு மீண்டும் வலை. பணிநிறுத்தப்பட்ட காலத்து சம்பளம்கூட கிடைக்கிறது. 1987 ம் ஆண்டு. கொலை நடந்து பதினாறு வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. மீண்டும் ஜேவிபி கிளர்ச்சிக்காலம். எந்த ஜேவிபி பெயரைப் பயன்படுத்தி இன்ஸ்பெக்டர் அந்த கொலைகளை சயெ தாரோ அதே ஜேவிபியினரால் அவரே படுபயங்கரமாகக் கொல்லப்படுகிறார்.

“சொல்ல மறந்த கதைகள்” எழுத்தாளர் திரு. முருகப்பதி அவர்களின் இருபதாவது நூல். நீண்டகாலமாக வீரகேசரி புத்திரிகை நிறுவனத்தில் பணிபுரிந்து எண்பதுகளின் இறுதியில் அலுவல் திரவியாவாக்கு குடிபெயர்ந்த முருகப்பதியின் பல்வேறு அனுபவங்களின் தொகுப்புத்தான் “சொல்ல மறந்த கதைகள்”. இதில் அவர் சயெத பயணங்கள் இருக்கும். பார்த்து வியந்த மனிதர்கள் இருப்பர். அரசியல் சம்பவங்கள் இருக்கும். அரசியல் இருக்கும். மனிதம் இருக்கும். புனைவு கலக்காமல், தன்னுடைய அனுபவங்களை “ரிப்போர்ட்” பண்ணும் ஒரு தரேந்த புத்திரிகை நிறுபரின் புத்தகம் “சொல்ல மறந்த கதைகள்”.

முருகப்பதி அவர்கள் ஒரு அனுபவ மஹ்டை. அனுபவம் என்பது எல்லோருக்கும் கிடைப்பது. ஆனால் - முருகப்பதியினுடையது பிரத்தியகமானது. வகை சுவாரசியமானது. நம்முடையதிலிருந்து சற்று மாறுபட்டது. அத்தோடு முருகப்பதிகு அவருடைய எந்த அனுபவங்கள் சொல்லப்படவெண்டியவை,

•Written by - 'ஜே.கே.' ஜயேகங்குமாரன் -•

••Saturday•, 03 •January• 2015 19:11• - •Last Updated•

••Saturday•, 03 •January• 2015 20:09•

தவேயானவ்வை என பதும் தரிந் திருக்கிறது. அவர் சிறுவனாக இருந்த காலத்திலே 56 ஆம் ஆண்டு சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. அதன் பின்னர் தொடர்ந்த அரசியல் குன்றுப்பிகள். பின்னர் எழுப்புகளின் சிறிமா ஆட்சியில் அவர் ஒரு உத்தியோகம் பார்த்துக் கின்ற இளைஞர். இந்தியா, இலங்கை, விடுதலை மற்றும் கிளர்ச்சி இயக்கங்கள் பெயரால் நிகழ்த்தப்பட்ட பல அரசியல் சபாநாயகிகள் இடம்பெற்ற காலப்பகுதியான 80களில் அவருக்கு நடந்த தரவயது. அப்போது அவர் பத்திரிகை நிருபர். ஈழத்தின் அந்தக் காலத்து தமிழ் எழுத்துக்கள் வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம் சார்ந்த தளமாகக் கொண்ட எழுத்துகளால் நிரம்பியிருக்கையில், நீர்கொழும்பு மற்றும் கொழும்பிலிருந்து முற்றிலும் வறண்டுவிதமான பார்வையில் அனுபவங்களை பகிருக்கின்ற எழுத்தாளராக இந்த நூலில் மூலக்கூறு பதிவு செய்து திரைக்கதை. அந்தப் பார்வையை தருகின்ற நூலாக “சொல்ல மறந்த கதைகள்” மிக மகக்கியத்துவம் பெறுகிறது. ஒரு அனுபவத் தொகுப்பு இரண்டு முறைகளால் சுவாரசியமாகலாம். ஒன்று சாதாரண அனுபவத்தை எழுத்தாளர் தன்னுடைய அபரிமித எழுத்துநடையால் சுவாரசியமாக்குவது. இரண்டாவது, எழுத்து நடன சாதாரணம் என்றாலும் அனுபவங்கள் சுவாரசியமாக இருக்கும்படி சத்திலும் புத்தகம் நன்றாக இருக்கும். “சொல்ல மறந்த கதைகள்” இதில் இரண்டாவது ரகம்.

ஒரு பத்திரிகை நிருபரின் வாழ்க்கை மிகச்சிக்கலானது. நேரம் காலம் இல்லாத வலை. செய்திகளை உறுதிப்படுத்துதல் வறண்டுமனது போடமுடியாது. தமது செய்திகளை போடமாறுபலவற்று கட்சிகள், இயக்கங்கள் நெருக்கடி கொடுக்கும். அநாமதயே அழைப்புகள் வரும். போட்டால் “போட்டு விடுவோம்” என்று இன்னொரு பக்கம் நெருக்கடி வரும். வறண்டுதொலைபேசியில் இன்னொரு கட்சிக்கோ, இயக்கத்துக்கோ அவதூறு ஏற்படும் நோக்கில் கொலைகளுக்கு, சம்பவங்களுக்கு உரிமை கோரப்படும். எது செய்தி, எது போலி என்று இனம் காண வேண்டும். கரணம் தப்பினால் மரணம். பொல்கொட ஆற்றிலோ, கஸ்தூரியார் ரோட்டிலே பிணமாக கிடக்கவேண்டும். இப்படியான அரசியல் சபாநாயகர்களுக்கு மத்தியில் பணிபுரியும் பத்திரிகையாளருக்கு சம்பளம் எதுவோ கிள்ளுக்கீர்தான். பிள்ளையின் பால்மா செலவாகக்கூட தொடர்கதை எழுதி ஐம்பது ரூபா வாங்குகின்ற நிலையில்தான் மூலக்கூறு பதிவு இருந்திருக்கிறது.

அப்போது இணையம் இல்லை. மொபைல் போன் இல்லை. சாதாரண தொலைபேசிகளே பரவலாக இல்லாதசமயம். செய்தி சேகரிப்பு என்பதை அவ்வளவு எளிதாக செய்துவிட முடியாது. அதுவும் கொழும்பில் இயங்கும் பத்திரிகை நிருபருக்கு யாழ்ப்பாணத்து செய்திகள் சேகரிப்பது என்பது பெரும் சிக்கல். செய்திகளை எப்படியேனும் உடனடியாக பெற்றுவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் ஊரிலிருந்து பயணத்தால் வரும் நண்பர்களிடம் கட்ட “ஏதாவது புதினம் இருக்கிறதா...?” என்று கேட்டு அறிந்து எழுதும் வழக்கம் கட்ட இருந்திருக்கிறது. அப்படி நடந்த ஒரு சம்பவம்தான் மூலக்கூறு பதியை பெரும் அலைச்சலில் கொண்டபோய்ச்சேர்த்திருக்கிறது. 1986 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம். வடக்கு கிழக்கில் தமிழ் இயக்கங்களின் பிரசன்னம் உச்சநிலையடைந்து ஸ்ரீலங்கா படையினர் மாகாணங்களுக்கும் எய்யே முடங்கியிருந்த காலப்பகுதி. காலையில் கொழும்பு வீரகேசரி அலுவலகத்துக்கு வழம்போல வலைக்கு வந்த மூலக்கூறு பதிவு,

•Written by - 'ஜே.கே.' ஜயெக்சுமாரன் -•

••Saturday•, 03 •January• 2015 19:11• - •Last Updated•

••Saturday•, 03 •January• 2015 20:09•

அப்போதுதான் ஊரிலிருந்து வந்த திறங்கிய நண்பர் திக் கவயல் தர மகாலசிங்கத் திடம் “யாழ்ப்பாணப் புதினம்” பற்றி எதேச்சையாக கேட்கிறார். “வடமராச்சியில் இராணுவம் தாக்குதல் நடத்தியதில் சில பொதுமக்கள் இறந்திருக்கிறார்கள். மந்திகை ஆஸ்பத்திரி மீது ஹலெியும் அடித்திருக்கிறது” என்று அவர் புதினம் சொல்கிறார். அவ்வளவுதான். இதைக் கேட்ட மூர்கப்பதி உடனடியாகவையாழ்ப்பாணம் பிபாலசிங்கம் புத்தகக் கடையைத் தொடர்புகொண்டு, உள்ளூர் பத்திரிகைச் செய்திகளை அறிந்துகொள்கிறார். அடுத்ததாக அரசாங்க அதிபர் பஞ்சலிங்கத்தையும் தொலைபேசியில் அழைத்து விஷயத்தை உறுதிப்படுத்துகிறார். செய்தி அச்சுக்குப்போகிறது. தமிழர் விடுதலையைக் கட்டிவிட்டுத் தலையாடி அமிர்தலிங்கம் அப்போது தமிழ்நாட்டில் இருந்த சமயம். பொதுவாக அவர் நாட்டு நடப்புகளை அவர் வீரகேசரியிடம் தொடர்புகொண்டு அறிந்த பின்னர் இந்தியா மற்றும் ஏனைய சர்வதேச ஊடகங்களுக்குத் தெரிவிப்பதுவார். அன்றைக் கென்றுபார்த்து அமிர்தலிங்கம் தொலைபேசி அழைக்க, மூர்கப்பதி வடமராச்சி சம்பவத்தைப்பற்றித் தெரிவிக்க, விடயம் இந்திய பத்திரிகைகளுக்குப் பரவிவிடுகிறது. அது ஜே.ஆர். ஒரு மாநாட்டுக்காக இந்தியாவிற்கு விஜயம் செய்திருந்த சமயம். அவரைச் சந்தித்த ராஜீவ்காந்தி, ஜே.ஆரிடம் இதுபற்றி விசாரிக்கவும், சிக்கல் பரிதாபித்தது. ஜே.ஆர். நாடா திரும்பிய பின்னர் அரசாங்கத்தினால் வீரகேசரி அலுவலகத்துக்கு அழைத்தம் கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த அழைத்தம் நிர்வாகம், பிரதம ஆசிரியர்வழி வந்து கட்சியில் மூர்கப்பதியின் கழைத்த நெறித்துவிடவே, மூர்கப்பதியே யாழ்ப்பாணம் சென்று, காறிப்பிட்ட தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டவர் குடும்பங்களையே சந்தித்து, ஆதாரங்களைத் திரட்டி வீரகேசரி ஆசிரியர் பீடத்துக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கண்டிப்பான உத்தரவு வருகிறது. அதுவும் யாரைக் குடும்பம் தெரியாமல் சுகவீன லீவிலேயே மூர்கப்பதி யாழ்ப்பாணம் போகிறார். அவர் செய்திகளை ஆர்மியிடமிருந்து மறைத்து இரகசியமாகக் கொண்டுவந்ததிலும் பெரும் ஆபத்து இருக்கிறது.

இந்த சம்பவங்களை அறிக்கையில் பத்திரிகையாளர் தொழில் மீது நாம் கொள்ளும் மதிப்பு ஒருபடி உயரும். இன்றைக்கு ஏராளமான ஈழத்து பத்திரிகைகள், இணையத்தையும் ஏனைய பத்திரிகைச் செய்திகளையும் கேட்டுக்கொள்வியில்லாமல், அனுமதியின்றி திருடி வளையிடுகையில், ஒரு செய்தி சேகரிப்பதே நேர்மையாகவும், அதன் ஆதாரங்களை அறிவதற்காக கடின முயற்சிகளையும் மேற்கொண்ட தலையெறையை வாசித்தறியும் போது எமக்கு மரியாதை கலந்த வியப்பே ஏற்படுகிறது. சமகாலத்தில் மூர்கப்பதிக் குடும்ப இடதுசாரித் தொடர்புகளும் இருந்திருக்கின்றன. மொஸ்கோ சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் உறுப்பினராக இருந்திருக்கிறார். சிங்களத்தில் எழுதியிருக்கிறார். ரோகண விஜேவே ரவூடன் நட்பும் கொண்டிருக்கிறார். இடதுசாரிக் கட்சிகளாக பிரச்சாரம் செய்திருக்கிறார். புதுவையோடு நெருங்கிய நட்பு அவருக்கிருந்திருக்கிறது. தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் அனைவரோடும் ஓரளவுக்குப் பரிச்சயம் கொண்டவர். இப்படி பன்முக இயல்புகள் கொண்ட நபர்களோடு பழகியிருக்கிறார்.

இவ்வெல்லா மனிதர்களையும் தனி மனிதர்களாவே இந்த நூலில் நுழையவிட்டிருக்கிறார். புதுவையை விடுதலையாக்கியதில் உறுப்பினராக பங்குபட்டாமல் மூர்கப்பதி அறிந்த இரத்தினதுரையாகவே வருகிறார். ரோகண

